

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 70/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. P., bytom P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sž-o-NS 44/2005 z 23. augusta 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. decembra 2005 doručená sťažnosť JUDr. M. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sž-o-NS 44/2005 z 23. augusta 2005.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: „Týmto konečným rozhodnutím bolo porušené moje právo vyplývajúce z čl. 46 ods. 1, 4 Ústavy Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR predmetným uznesením a jemu predchádzajúcimi uzneseniami sp. zn. 1 Sž-o-NS 26/04 zo dňa 27. 10. 2004 a sp. zn. 6 Sž 32/03 zo dňa 27. 8. 2003 porušil moje právo na súdnu ochranu, právo na prejednanie veci spravodlivo, verejne a v primeranej lehote tým, že odmietol konať vo veci mojej žaloby zo dňa 3. 3. 2003 o preskúmanie zákonnosti právoplatného rozhodnutia vydaného Ministerstvom vnútra SR č. p. SPC-1138/1-99 zo dňa 17. 3. 2000, ktorým bolo porušené moje právo na rovnosť šancí, resp. právo na rovnaké zaobchádzanie.“

V ďalšej časti sťažnosti uviedol, že pracoval ako policajt „a po účinnosti zákona č. 73/1998 Z. z. som bol dňom 1. 4. 1998 s vysokoškolským vzdelaním (...) a praxou 25 rokov zaradený do funkcie pre stredné vzdelanie a do 5. platovej triedy. Proti tomuto (...) Personálnemu rozkazu riaditeľa OR PZ v P. zo dňa 23. 3. 1998 (...) som podal odvolanie dňa 17. 4. 1998, ktoré bolo zamietnuté rozhodnutím riaditeľa KR PZ v T. pod č. p. KRP-11-10/VO-98 zo dňa 12. 6. 1998 (...).

Dňa 7. 7. 1998 som podal na Okresný súd v Považskej Bystrici návrh na preskúmanie právoplatného rozhodnutia (...). Okresný súd v Považskej Bystrici uznesením sp. zn. 4 S 2/98-4 zo dňa 31. 8. 1998 vec odstúpil Krajskému súdu v Trenčíne, ktorý uznesením sp. zn. 11 S 79/98-8 zo dňa 30. 6. 1999 vec postúpil Najvyššiemu súdu SR, ktorý vec uznesením sp. zn. 5 Sž 129/99 zo dňa 11. 10. 1999 postúpil späť Krajskému súdu v Trenčíne (...).

Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 11 S 77/99-28, 11 S 3/00 zo dňa 7. 6. 2000 moju žalobu zamietol (...).

Pretože proti uvedenému rozsudku nebolo možné sa odvolať, podal som dňa 7. 7. 2000 ministromu spravodlivosti SR podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona proti predmetnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne. Z ministerstva spravodlivosti som dostal odpoveď (...) pod č. 18624/00-511/190-C zo dňa 27. 7. 2000, v ktorej sa okrem iného uvádza, že minister spravodlivosti nemá kompetencie napadnúť rozhodnutia súdov vydané v civilnom a správnom konaní a preto podanie odkladá. (...)

Z uvedeného dôvodu som dňa 7. 9. 2000 podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti uvedenému rozsudku generálnemu prokurátorovi SR. Dňa 7. 11. 2000 pod sp. zn. VI Pz 784/00-11 mi prokurátor (...) GP SR oznámil, že generálna prokuratúra nezistila dôvody pre podanie mimoriadneho dovolania a podanie odložil.

(...) v roku 1998, keď sa dostal za riaditeľa OR PZ v P. môj nepriateľ (...) ma preradil na obvodné oddelenie PZ na nižšiu funkciu a do 4. platovej triedy. (...) personálny rozkaz vydal on v rozpore so zákonom, pretože takú právomoc mal riaditeľ KR PZ, ktorého rozkaz mi z dôvodu (...) dlhšej práceneschopnosti (...) nebol doručený a preto na návrh riaditeľa KR PZ v T. celú vec naprával minister vnútra. Ten však podpísal (...) rozhodnutie č. p. SPC-1138/1-99 dňa 17. 8. 1999 s účinnosťou od 1. 7. 1999, s ktorým som sa oboznámil až dňa 9. 9. 1999. Proti tomu rozhodnutiu som dňa 23. 9. 1999 podal faxom priamo do kancelárie ministra vnútra rozklad, ktorý (...) bol zamietnutý listom č. p. SPC-1138/1-99 zo dňa 17. 3. 2000.

Proti tomu rozhodnutiu (...) som dňa 3. 3. 2003 podal žalobu na Najvyšší súd SR, ktorá bola prijatá a (...) uznesením sp. zn. 6 Sž 32/03 zo dňa 27. 8. 2003 (...) bolo (...) konanie zastavené pre (...) nedodržanie lehoty na podanie rozkladu (...). Proti tomuto uzneseniu som dňa 12. 1. 2004 podal odvolanie (...) sudkyňa vydala uznesenie sp. zn. 1 Sž-o-NS 26/04 už dňa 27. 10. 2004, ktorým potvrdila predchádzajúce uznesenie Najvyššieho súdu SR. Proti tomuto uzneseniu (...) som podal dňa 7. 2. 2005 dovolanie na Najvyšší súd SR. Uznesením sp. zn. 1 Sž-o-NS 44/2005 zo dňa 23. 8. 2005 (...) bolo moje dovolanie ako neprípustné odmietnuté“.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností žiada, aby ústavný súd vyslovil, že rozhodnutím najvyššieho súdu (v tomto prípade dovolacieho súdu) sp. zn. 1 Sž-o-NS 44/2005 z 23. augusta 2005 a jemu predchádzajúcimi rozhodnutiami najvyššieho súdu, krajského súdu, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ako aj rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v P. z 23. marca 1998 bolo porušené ním označené aby ústavný súd zrušil predmetné rozhodnutia a nariadil Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky vydať nové rozhodnutie o zaradení a dôchodkovom zabezpečení sťažovateľa a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie vo výške 7 000 000 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky a podľa ods. 4 citovaného článku ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 138/02).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sž-o-NS 44/2005 z 23. augusta 2005, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom najvyššieho súdu týkajúcim sa otázky prípustnosti dovolania v danej veci.

Najvyšší súd odôvodnil svoje rozhodnutie o odmietnutí dovolania v podstate nasledovne:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p. a § 250s ods. 2 O. s. p.) prejednal dovolanie (§ 243a ods. 3 O. s. p.) a dospel k záveru, že ho treba ako neprípustné odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). Vo veciach všeobecného správneho súdnictva (V. časť druhá hlava Občianskeho súdneho poriadku) však v zmysle § 246c O. s. p. dovolanie nie je prípustné.

Vo veciach správneho súdnictva je dovolanie prípustné iba v konaniach podľa V. časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku, teda v konaniach o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov (§ 250s ods. 2 O. s. p.).

Vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré s poukazom na ustanovenie § 246c druhá veta Občianskeho súdneho poriadku dovolaním napadnúť nemožno, bolo povinnosťou dovolacieho súdu dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 4 a § 218 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku ako neprípustné odmietnuť.“

Podľa názoru ústavného súdu právny názor najvyššieho súdu v danej veci je zdôvodnený náležitým spôsobom, najvyšší súd na zásadné námietky sťažovateľa zaujal stanovisko, a preto aj ústavný súd ho považuje za ústavne relevantný. V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť. V každom prípade tento postup najvyššieho súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným už ani preto, že ústavný súd

nie je opravným súdom právnych názorov najvyššieho súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd aj keby nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, ktoré sú „pánom zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor najvyššieho súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 2/06). Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na uvedené dôvody ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku toho rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2006